

Конвенція

між Урядом України і між Урядом Словацької Республіки
про уникнення подвійного оподаткування та попередження
податкових ухилень стосовно податків на доход і майно

(Конвенцію ратифіковано Законом N 338/96-ВР від 12.07.96)

Дата підписання: 23.01.1996

Дата набрання чинності для України: 22.11.1996

Уряд України та Уряд Словацької Республіки
бажаючи укласти Конвенцію про уникнення подвійного
оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків
на доход і майно і підтверджуючи своє прагнення до розвитку та
поглиблення взаємних економічних стосунків,
домовились про таке:

Стаття 1

Особи, до яких застосовується Конвенція

Ця Конвенція буде застосовуватись до осіб, які є резидентами
однієї або обох Договірних Держав.

Стаття 2

Податки, на які поширюється Конвенція

1. Ця Конвенція застосовується до податків на доходи і майно,
що стягуються від імені Договірної Держави або її
політико-адміністративного підрозділу, або місцевої влади,
незалежно від способу їх стягнення.

2. Податками на доход і на майно вважаються всі податки, що
справляються від загальної суми доходів, від загальної суми
вартості майна або з елементів доходу, включаючи податки на доходи
від відчужування рухомого або нерухомого майна, а також податки,
що стягуються з доходу від приросту вартості майна.

3. Існуючими податками, на які поширюється Конвенція,
зокрема, є:

a) в Україні:

- (I) податок на доходи (прибуток) підприємств;
- (II) прибутковий податок з громадян;
- (III) податок на майно підприємств;
- (VI) податок на нерухоме майно громадян
(надалі "український податок");

b) в Словацькій Республіці:

- (I) податок на доход фізичних осіб;
- (II) податок на доход юридичних осіб;
- (III) податок на нерухоме майно
(надалі "словацький податок").

4. Ця Конвенція застосовується також до будь-яких ідентичних
або подібних по суті податків, які стягуються однією з Договірних
Держав після дати підписання цієї Конвенції, в доповнення до або
замість існуючих податків цієї Договірної Держави. Компетентні
органи Договірних Держав повідомляють один одного про будь-які
принципові зміни, що відбудуться в їх законодавствах щодо

оподаткування.

Стаття 3

Загальні визначення

1. У розумінні цієї Конвенції, якщо із контексту не випливає інше:

а) терміни "Договірна Держава" і "друга Договірна Держава" означають Україну або Словацьку Республіку залежно від контексту;

б) термін "Словачина", означає Словацьку Республіку і, при використанні в географічному значенні, означає її територію, на якій Словацька Республіка здійснює свій суверенітет, суверенні права або законодавство, згідно правил міжнародного законодавства, де застосовується її податкове законодавство;

в) термін "Україна" при використанні в географічному значенні означає територію України, її континентальний шельф і її виключну (морську) економічну зону, а також будь-яку іншу територію за межами територіальних вод України, яка відповідно до міжнародного права визначається або може бути в подальшому визначена як територія, в межах якої можуть здійснюватись права України стосовно морського дна, надр та їх природних ресурсів;

г) термін "податок" означає український податок або словацький податок залежно від контексту;

д) термін "особа" включає фізичну особу, компанію або будь-яке інше об'єднання осіб;

е) термін "компанія" означає будь-яке об'єднання або об'єднання осіб, що розглядається з метою оподаткування як корпоративне;

ж) терміни "підприємство однієї Договірної Держави" та "підприємство другої Договірної Держави" означають відповідно підприємство, що керується резидентом однієї Договірної Держави, та підприємство, що керується резидентом другої Договірної Держави;

з) термін "громадянин" означає будь-яку фізичну особу, яка має громадянство Договірної Держави, і будь-яку юридичну особу, партнерство або асоціацію, що одержують свій статус як такий за чинним законодавством цієї Держави;

и) термін "міжнародний транспорт" означає будь-яке перевезення морським, річковим, повітряним судном, залізничним або дорожнім транспортом, що експлуатується підприємством, яке є резидентом Договірної Держави, крім випадків, коли такий засіб пересування експлуатується виключно між пунктами в другій Договірній Державі;

й) термін "компетентний орган" означає:

(I) стосовно України - Міністерство фінансів або його повноважного представника;

(II) стосовно Словацької Республіки - Міністра фінансів або його повноважного представника.

2. При застосуванні цієї Конвенції Договірною Державою будь-який термін, не визначений у Конвенції, має те значення, яке надається законодавством цієї Держави, на які поширюється ця Конвенція, якщо з контексту не випливає інше.

Стаття 4

Резидент

1. При застосуванні цієї Конвенції термін "резидент однієї Договірної Держави" означає особу, яка за законодавством цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі місце проживання, постійного місця перебування, місця знаходження керівного органу, місця реєстрації або іншого аналогічного критерію. Цей термін, разом з тим, не включає особу, яка підлягає оподаткуванню в цій Державі, тільки якщо ця особа одержує доходи з джерел у цій Державі або стосовно майна, що в ній знаходиться.

2. У випадку, коли відповідно до положень пункту 1 цієї статті фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її становище визначається відповідно до таких правил:

a) вона вважається резидентом Договірної Держави, де вона має постійне житло. Якщо вона має постійне житло в обох Договірних Державах, вона вважається резидентом тієї Держави, де вона має більш тісні особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);

b) у разі, коли Договірна Держава, в якій вона має центр життєвих інтересів, не може бути визначена або коли вона не має постійного житла в жодній з Договірних Держав, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, де вона звичайно проживає;

c) якщо вона звичайно проживає в обох Договірних Державах або коли вона звичайно не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом тієї Держави, громадянином якої вона є;

d) якщо вона є громадянином обох Договірних Держав або коли вона не є громадянином жодної з них, компетентні органи Договірних Держав вирішують питання оподаткування такого резидента за взаємною згодою.

3. У випадку, коли відповідно до положень пункту 1 особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, вона вважається резидентом Договірної Держави, де розміщений її фактичний керівний орган.

Стаття 5

Постійне представництво

1. Для цілей цієї Конвенції термін "постійне представництво" означає постійне місце діяльності, через яке повністю або частково здійснюється комерційна діяльність підприємства.

2. Термін "постійне представництво", зокрема, включає:

a) місцезнаходження дирекції;

b) відділення;

c) контору;

d) фабрику;

e) майстерню;

f) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр або будь-яке інше місце видобутку природних ресурсів.

3. Термін "постійне представництво" таким же чином включає в себе будівельний майданчик або будівлю, монтажний або складальний об'єкт, або пов'язану з ними контрольну діяльність, установку або споруду для розвідки природних ресурсів, але лише в тому разі, якщо вони існують більше дванадцяти місяців протягом будь-якого 12-місячного періоду.

4. Незважаючи на попередні положення цієї статті, термін "постійне представництво" не розглядається як такий, що включає:

a) використання споруд виключно з метою зберігання, показу або поставки товарів чи виробів, що належать підприємству;

b) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою зберігання, показу або поставки;

с) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;

д) утримання постійного місця діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;

е) утримання постійного місця діяльності виключно з метою здійснення для підприємства будь-якої іншої діяльності, яка має підготовчий або допоміжний характер;

ф) утримання постійного місця діяльності виключно для здійснення будь-якої комбінації видів діяльності, перелічених у підпунктах від а) до е), за умови, що сукупна діяльність постійного місця діяльності, яка виникає внаслідок такої комбінації, має підготовчий або допоміжний характер.

5. Якщо, крім агента з незалежним статусом, про якого йдеться в 6-му пункті цієї статті, інша особа, незалежно від положень пунктів 1 і 2 цієї статті, діє від імені підприємства і має, і звичайно використовує в Договірній Державі повноваження укладати контракти, або утримує запаси товарів та виробів, що належать підприємству, з яких здійснюється регулярна поставка цих товарів від імені підприємства, то це підприємство розглядається як таке, що має постійне представництво в цій Державі щодо будь-якої діяльності, яку ця особа здійснює для підприємства, за винятком, якщо діяльність цієї особи обмежується тією, що зазначена в пункті 4, яка якщо і здійснюється через постійне місце діяльності, не робить з цього постійного місця діяльності постійного представництва відповідно до положень цього пункту.

6. Підприємство не розглядається як таке, що має постійне представництво в Договірній Державі, лише якщо воно здійснює комерційну діяльність у цій Державі через брокера, комісіонера чи будь-якого іншого агента з незалежним статусом за умови, що ці особи діють у межах своєї звичайної діяльності.

7. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, що є резидентом другої Договірної Держави або яка здійснює комерційну діяльність у цій другій Державі (або через постійне представництво або будь-яким іншим чином), сам по собі не перетворює одну з цих компаній у постійне представництво другої компанії.

Стаття 6

Доходи від нерухомого майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (включаючи доход від сільськогосподарської або лісової експлуатації), яке знаходиться в другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Термін "нерухоме майно" повинен мати те значення, яке він має у законодавстві Договірної Держави, в якій знаходиться це майно. Цей термін повинен у будь-якому випадку включати майно, допоміжне щодо нерухомого майна, худобу і обладнання, використовувані в сільському і лісовому господарстві, права, до яких застосовуються положення загального права щодо земельної власності, узуфрукт нерухомого майна і права на перемінні або фіксовані платежі як компенсації за розробку або право на розробку мінеральних ресурсів, джерел та інших корисних копалин. Морські, річкові, повітряні судна, залізничний та дорожній транспорт не розглядаються як нерухоме майно.

3. Положення пункту 1 цієї статті застосовуються також до доходів, одержуваних від прямого використання, здавання в оренду або використання в будь-якій іншій формі нерухомого майна.

4. Положення пунктів 1 і 3 цієї статті застосовуються також до доходів від нерухомого майна підприємств і до доходів від нерухомого майна, використовуваного для здійснення незалежних особистих послуг.

Стаття 7

Прибуток від комерційної діяльності

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується тільки у цій Державі, якщо тільки це підприємство не здійснює комерційної діяльності в другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює комерційну діяльність, як вказано вище, прибуток підприємства оподатковується в другій Державі, але тільки в тій частині, яка стосується цього постійного представництва.

2. З урахуванням положень пункту 3, якщо підприємство однієї Договірної Держави здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі через розташоване там постійне представництво, то в кожній Договірній Державі до такого постійного представництва відноситься прибуток, який воно могло б одержати, якби було окремим та самостійним підприємством, зайнятим такою ж або аналогічною діяльністю в таких же або аналогічних умовах і діяло в повній незалежності від підприємства, постійним представництвом якого воно є.

3. У визначенні прибутку постійного представництва допускається віднімання витрат, понесених для цілей такого постійного представництва, включаючи раціональний розподіл управлінських та загальноадміністративних витрат незалежно від того, понесено ці витрати в Державі, де знаходиться постійне представництво, або за його межами.

4. В міру того як визначення в Договірній Державі її прибутку, що стосується постійного представництва, на базі пропорційного розподілу загальної суми прибутку підприємства його різним підрозділам, є звичайною практикою, ніщо в пункті 2 цієї статті не буде перешкоджати цій Договірній Державі визначати оподатковуваний прибуток шляхом такого розподілу, як це диктується практикою; обраний спосіб розподілу, однак, повинен бути таким, що його результати будуть відповідати принципам, які містяться в цій статті.

5. Ніякий прибуток не відноситься до постійного представництва на основі простої закупки постійним представництвом товарів або виробів для підприємства.

6. Для цілей попередніх пунктів прибуток, що відноситься до постійного представництва, визначається щорічно одним і тим же методом, якщо тільки немає достатньої і вагомої причини для його зміни.

7. Якщо прибуток включає види доходів, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Конвенції, положення цих статей не будуть зачіпатися положеннями цієї статті.

Стаття 8

Міжнародний транспорт

1. Прибутки, одержані резидентом Договірної Держави від експлуатації морських, річкових, повітряних суден, залізничного та дорожнього транспорту у міжнародних перевезеннях будуть оподатковуватись лише в цій Державі.

2. Для цілей цієї статті прибутки від експлуатації морських, річкових і повітряних суден у міжнародних перевезеннях включають:

а) доход від здавання в оренду порожніх морських або повітряних суден; і

б) прибутки від використання, утримання або здавання в оренду контейнерів (включаючи трейлери і супутнє устаткування для транспортування контейнерів), використовуваних для транспортування товарів чи виробів; де така оренда або таке використання або утримання, залежно від випадку, є побічними стосовно експлуатації морського або повітряного судна у міжнародних перевезеннях.

3. Якщо прибутки, відповідно до пункту 1 цієї статті, отримуються резидентом Договірної Держави від участі у пулі, спільному підприємстві чи в міжнародному транспортному агентстві, прибутки, що відносяться до такого резидента, будуть оподатковуватись тільки в Договірній Державі, резидентом якої він є.

Стаття 9

Асоційовані підприємства

1. У випадку, коли:

а) підприємство Договірної Держави прямо або посередньо бере участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства другої Договірної Держави, або

б) одні й ті ж особи прямо або посередньо беруть участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства однієї Договірної Держави і підприємства другої Договірної Держави, і в кожному випадку між двома підприємствами в їх комерційних та фінансових взаємовідносинах створюються або встановлюються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами, тоді будь-який прибуток, який міг би бути нарахований одному з них, але з причин наявності цих умов не був йому нарахований, може бути включений Договірною Державою до прибутку цього підприємства і відповідно оподаткований.

Стаття 10

Дивіденди

1. Дивіденди, що сплачуються компанії, яка є резидентом Договірної Держави, резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Однак такі дивіденди можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач фактично має право на дивіденди, податок, що стягується, не повинен перевищувати 10 процентів валової суми дивідендів. Цей пункт не зачіпає оподаткування компанії стосовно прибутку, з якого сплачуються дивіденди.

3. Термін "дивіденди" при використанні в цій статті означає доход від акцій чи інших прав, які не є борговими зобов'язаннями, що дають право на участь у прибутку, також як доход від інших корпоративних прав, який підлягає такому ж оподаткуванню як доходи від акцій відповідно до податкового законодавства Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток.

4. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа, що фактично має право на дивіденди, яка є резидентом Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої в ній постійної бази, і холдинг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до таких постійного представництва або постійної бази. В такому випадку, залежно від обставин, застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції.

5. У випадку, коли компанія, яка є резидентом однієї Договірної Держави, одержує прибуток або доходи з другої Договірної Держави, ця друга Держава може не стягувати будь-яких податків на дивіденди, що сплачуються компанією, за винятком, коли ці дивіденди сплачуються резиденту цієї другої Держави, або якщо холдинг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до постійного представництва або постійної бази, розташованих у цій другій Державі, і з нерозподіленого прибутку не стягуються податки на нерозподілений прибуток, навіть якщо дивіденди сплачуються або нерозподілений прибуток складається повністю або частково з прибутку або доходу, що утворюються у цій Державі.

Стаття 11

Проценти

1. Проценти, що виникають в одній Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, будуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Однак такі проценти можуть також оподатковуватись у тій Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач фактично має право на проценти, податок, що стягується, не повинен перевищувати 10 процентів від валової суми процентів.

3. Термін "проценти" при використанні в цій статті означає доход від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення і незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і зокрема, доход від урядових цінних паперів і доход від облігацій чи боргових зобов'язань, включаючи премії та винагороди, що сплачуються стосовно таких цінних паперів, облігацій та боргових зобов'язань. Штрафи за несвоєчасні виплати не розглядаються як проценти для цілей цієї статті.

4. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа, що фактично має право на проценти, яка є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають проценти, через розташоване там постійне представництво або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. У такому випадку, залежно від обставин, застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції.

5. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама Держава, її політико-адміністративний підрозділ, місцеві органи влади або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими

виникла заборгованість, по якій сплачуються проценти, і витрати по сплаті цих процентів несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у Державі, в якій знаходиться постійне представництво або постійна база.

Якщо з причин особливих відносин між платником і особою, яка фактично має право на проценти, або між ними обома і будь-якою третьою особою, сума сплачених процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона сплачується, перевищує з будь-яких причин суму, яка була б погоджена між платником і особою, яка фактично має право на одержання процентів, при відсутності таких відносин, положення цієї статті будуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми процентів. У такому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

Стаття 12

Роялті

1. Роялті, які виникають в одній Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

2. Однак такі роялті можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач фактично має право на проценти, податок, що стягується, не повинен перевищувати 10 процентів від валової суми процентів.

3. Термін "роялті" при використанні в цій статті означає платежі будь-якого виду, що одержуються як відшкодування за користування або за надання права користування будь-яким авторським правом на будь-які твори літератури, мистецтва або науки, включаючи кінематографічні фільми та фільми або плівки для радіо- чи телевізійного мовлення, супутникові та кабельні передачі для мовлення на широку аудиторію за допомогою будь-якого виду електронних засобів, будь-які патенти, торгові марки, дизайн або модель, план, таємну формулу або процес, або за користування, або за надання права використання промислового, комерційного або наукового досвіду.

4. Положення пунктів 1 і 2 не застосовуються, якщо фактичний бенефіціар роялті, який є резидентом однієї Договірної Держави, проводить комерційну діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване там постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і право або майно, стосовно яких сплачуються роялті, дійсно пов'язані з цим постійним представництвом чи постійною базою. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або 14 цієї Конвенції, залежно від обставин.

5. Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама Держава, її політико-адміністративний підрозділ, місцеві органи влади, політико-адміністративний підрозділ або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує роялті, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникла заборгованість, по якій сплачуються роялті, і витрати по сплаті цих роялті несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі роялті

виникають у Договірній Державі, в якій знаходиться постійне представництво або постійна база.

6. Якщо з причин особливих відносин між платником і фактичним бенефіціаром, або між ними обома і будь-якою третьою особою, сума роялті, яка відноситься до використання, права або інформації, на підставі яких вони сплачуються, перевищує, з будь-яких причин, суму, яка була б узгоджена між платником і фактичним бенефіціаром за відсутності таких відносин, положення цієї статті будуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми. У цьому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

Стаття 13

Доходи від відчужування майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчужування нерухомого майна, як воно визначено у статті 6 цієї Конвенції і яке знаходиться у другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Доходи від відчужування рухомого майна, що формує частину комерційного майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або рухомого майна, яке відноситься до постійної бази, регулярно доступної резиденту Договірної Держави в другій Договірній Державі для цілей надання незалежних особистих послуг, які включають такі доходи від відчужування такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з цілим підприємством) або такої фіксованої бази, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

3. Доходи від відчужування морських, річкових, повітряних суден, залізничного або дорожнього транспорту, що експлуатуються в міжнародних перевезеннях підприємством Договірної Держави, або рухомого майна, що відноситься до експлуатації таких транспортних засобів, оподатковуються тільки в цій Договірній Державі.

Доходи від відчужування будь-якого майна іншого ніж те, про яке йдеться у пунктах 1, 2, і 3, оподатковуються тільки в Договірній Державі, резидентом якої є особа, що відчужує майно.

Стаття 14

Незалежні особисті послуги

1. Доход, що одержується резидентом однієї Договірної Держави щодо професійних послуг чи іншої діяльності незалежного характеру, оподатковується тільки в цій Державі, за винятком випадку, коли він володіє регулярно доступною постійною базою в другій Договірній Державі з метою проведення цієї діяльності. Якщо у нього є така постійна база, доход може оподатковуватись у другій Державі, але тільки стосовно доходу, що приписується до цієї постійної бази.

2. Термін "професійні послуги" включає, зокрема, незалежну наукову, літературну, артистичну, художню, освітню або викладацьку діяльність, так само, як і незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, стоматологів і аудиторів.

Стаття 15

Залежні особисті послуги

1. З урахуванням положень статей 16, 18, 19 і 20 платня, заробітна плата та інші подібні винагороди, що одержуються резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються тільки в цій Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в другій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, одержані в зв'язку з цим винагороди можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Незалежно від положень пункту 1, винагорода, що одержується резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, здійснюваною в другій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Державі, якщо зустрічається кожне з цих умов:

а) одержувач перебуває в другій Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 днів протягом календарного року; і

б) винагорода сплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом другої Держави; і

в) витрати по сплаті винагород не несуть постійне представництво або постійна база, які наймач має в другій Державі.

3. Незалежно від попередніх положень цієї статті винагорода, одержувана у зв'язку з роботою за наймом, що здійснюється на борту морського або повітряного судна, яке експлуатується в міжнародних перевезеннях, або на борту річкового судна, може оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якого є підприємство, яке експлуатує морське, річкове або повітряне судно.

Стаття 16

Гонорари директорів

Гонорари директорів та інші аналогічні виплати, які одержуються резидентом однієї Договірної Держави як членом ради директорів компанії, яка є резидентом другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

Стаття 17

Артисти і спортсмени

1. Незалежно від положень статей 14 і 15, доход, що одержується резидентом однієї Договірної Держави як працівником мистецтва, таким як артист театру, кіно, радіо чи телебачення, або музикантом, або як спортсменом від його особистої діяльності, що здійснюється в другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Якщо доход від особистої діяльності, що здійснюється працівником мистецтва або спортсменом у цій своїй якості, нараховується не самому працівнику мистецтва чи спортсмену, а іншій особі, цей доход може незалежно від положень статей 7, 14 і 15 оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність працівника мистецтва чи спортсмена.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2, доход, що одержується від діяльності, яка здійснюється у рамках плану культурного обміну між Урядами обох Договірних Держав, буде взаємно звільнюватись від оподаткування тільки у випадку, коли така діяльність не здійснюється в цілях прибутку.

Стаття 18

Пенсії

1. Відповідно до положень пункту 2 статті 19 пенсії та інші подібні винагороди, що сплачуються резиденту Договірної Держави у зв'язку з минулою роботою за наймом, підлягають оподаткуванню тільки в цій Договірній Державі.

2. Незважаючи на положення параграфу 1, пенсії та інші подібні винагороди, а також будь-які ренти, що сплачуються за державним пенсійним забезпеченням, яке є частиною системи соціального забезпечення Договірної Держави, її політико-адміністративного підрозділу або місцевого органу влади, підлягають оподаткуванню тільки в цій Державі.

Стаття 19

Державна служба

1. а) Винагорода, інша ніж пенсія, що сплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевими органами влади будь-якій фізичній особі за службу, що здійснюється для цієї Держави або її політико-адміністративного підрозділу, або місцевого органу влади, оподатковується тільки в цій Державі.

б) Проте така винагорода оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо служба здійснюється в цій Державі і фізична особа є резидентом цієї Держави, яка:

(I) є громадянином цієї Держави; або

(II) не стала резидентом цієї Держави тільки з метою здійснення служби.

2. а) Будь-яка пенсія, яка сплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади або із створених ними фондів фізичній особі за службу, що здійснюється для цієї Держави або її політико-адміністративного підрозділу, або місцевого органу влади, оподатковується тільки в цій Державі.

б) Проте така пенсія оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо фізична особа є резидентом або громадянином цієї Договірної Держави.

3. Положення статей 15, 16 і 18 цієї Конвенції застосовуються до винагород і пенсій стосовно служби, що здійснюється у зв'язку з проведенням комерційної діяльності Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади.

Стаття 20

Студенти

Платежі, одержувані студентом або стажувальником, який є або був безпосередньо до приїзду в одну Договірну Державу резидентом другої Договірної Держави і перебуває у першій Договірній Державі виключно з метою навчання або одержання освіти і призначені для проживання, навчання і одержання освіти, не оподатковуються в цій Державі протягом періоду, що не перевищує максимум 6 років, у випадку, якщо джерела цих платежів знаходяться за межами цієї Держави.

Стаття 21

Інші доходи

1. Види доходів резидента Договірної Держави, незалежно від джерела їх виникнення, про які не йдеться у попередніх статтях цієї Конвенції, оподатковуються тільки в цій Державі.

2. Положення пункту 1 цієї статті не застосовуються до доходів інших ніж доходи від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6 цієї Конвенції, якщо одержувач таких доходів є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво і надає в цій Державі незалежні особисті послуги через розташовану там постійну базу, і право або майно, у зв'язку з яким одержано доход, дійсно пов'язані з таким постійним представництвом або постійною базою. В такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції, залежно від обставин.

Стаття 22

Майно

1. Майно, представлене нерухомим майном, про яке йдеться у статті 6, що є власністю резидента однієї Договірної Держави знаходиться в другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Майно, представлене рухомим майном, що є частиною комерційного майна постійного представництва, яке підприємство однієї Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або представлене рухомим майном, пов'язане з постійною базою, доступною резиденту однієї Договірної Держави в другій Договірній Державі з метою надання незалежних особистих послуг, може оподатковуватись у цій другій Державі.

3. Майно, представлене морськими, річковими, повітряними судами, залізничним і дорожнім транспортом, що експлуатуються у міжнародних перевезеннях, або рухомим майном, пов'язаним з експлуатацією цих морських, річкових, повітряних суден, залізничних та дорожніх транспортних засобів, оподатковується тільки в тій Договірній Державі, в якій знаходиться фактичний керівний орган підприємства.

4. Усі інші елементи майна резидента Договірної Держави оподатковуються тільки в цій Державі.

Стаття 23

Усунення подвійного оподаткування

1. У випадку резидента Словацької Республіки уникнення подвійного оподаткування здійснюється таким чином:

Словацька Республіка при оподаткуванні своїх резидентів може включити до податкової бази, з якої стягуються податки, статті доходу, які відповідно до положень цієї Конвенції можуть також оподатковуватись в Україні, але дозволяє вирахування від суми податку вираховуваного з такої бази, суми, яка дорівнює податку, сплаченому в Україні. Такі вирахування, проте, не повинні перевищувати тієї частини словацького податку, яку було підраховано до надання вирахування, яка стосується доходу, який

відповідно до положень цієї Конвенції може оподатковуватись в Україні.

2. У випадку резидента України уникнення подвійного оподаткування здійснюється таким чином:

З урахуванням положень законодавства України, що стосуються звільнення податку, сплаченого на території за межами України (які не будуть суперечити головним принципам цього пункту), на словацький податок, сплачуваний за законодавством Словацької Республіки та відповідно до цієї Конвенції прямо або шляхом вирахування з прибутку доходів або майна, що підлягає оподаткуванню, із джерел в Словаччині, буде робитись знижка у вигляді кредиту проти будь-якого українського податку, обчислюваного стосовно того ж прибутку, доходу або майна, стосовно яких обчислюється український податок. Ці вирахування в будь-якому випадку не повинні перевищувати тієї частини податку з доходу або майна, які можуть оподатковуватись у цій другій Державі, залежно від обставин.

Стаття 24

Недискримінація

1. Резидент однієї Договірної Держави не буде підлягати у другій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися резиденти цієї другої Держави за тих же обставин. Це положення також застосовується, незалежно від положення статті 1, до фізичних осіб, які не є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

2. Оподаткування постійного представництва, яке підприємство однієї Договірної Держави має в другій Договірній Державі, не буде менш сприятливим у цій другій Державі, ніж оподаткування підприємств цієї другої Держави, які здійснюють подібну діяльність у цій другій Державі. Це положення не повинно тлумачитись як таке, що зобов'язує одну Договірну Державу надавати резидентам другої Договірної Держави будь-які особисті пільги, вирахування і знижки стосовно оподаткування на підставі їх громадянського статусу або сімейних зобов'язань, які вона надає своїм власним резидентам.

3. За винятком випадків, де застосовуються положення статті 9, пункту 4 статті 11 або пункту 6 статті 12 проценти, роялті та інші виплати, що сплачуються підприємством однієї Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави, з метою визначення оподаткованого прибутку такого підприємства, будуть обчислюватись за таких же умов, за яких вони сплачувались резиденту першої згаданої Держави. Таким же чином будь-які борги підприємства однієї Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави повинні, з метою визначення оподаткованого майна цього підприємства, підлягати вирахуванням за таких же умов, що й борги резидента першої згаданої Держави.

4. Підприємства однієї Договірної Держави, майно яких повністю або частково належить одному або кільком резидентам або контролюється прямо чи посередньо одним або кількома резидентами другої Договірної Держави, не будуть піддаватися в першій згаданій Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, яке є іншим або більш обтяжливим, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися інші подібні підприємства першої згаданої Держави.

5. Положення цієї статті будуть застосовуватись до податків, які розглядаються цією Конвенцією.

Стаття 25

Процедура взаємного узгодження

1. Якщо особа Договірної Держави вважає, що дії однієї або обох Договірних Держав призводять або призведуть до його оподаткування не відповідно до положень цієї Конвенції, він може, незважаючи на засоби захисту, передбачені національним законодавством цих Держав, представити свій випадок на розгляд до компетентних органів Договірної Держави, громадянином якої він є, або, якщо її випадок підпадає під дію пункту 1 статті 24, тієї Договірної Держави, громадянином якої він є. Заява повинна бути подана протягом трьох років з моменту першого повідомлення про дію, яка призводить до оподаткування, що не відповідає положенням Конвенції.

2. Компетентний орган буде прагнути, якщо він вважатиме заперечення обґрунтованим і якщо він сам не зможе прийти до задовільного рішення, вирішити питання за взаємною згодою з компетентним органом другої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає цій Конвенції.

3. Компетентні органи Договірних Держав прагнутимуть вирішувати за взаємною згодою будь-які труднощі або сумніви, що виникають при тлумаченні або застосуванні цієї Конвенції. Вони можуть проводити консультації один з одним з метою уникнення подвійного оподаткування у випадках, не передбачених Конвенцією.

4. Компетентні органи Договірних Держав можуть вступати в прямі контакти один з одним з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів.

Стаття 26

Обмін інформацією

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються інформацією, яка необхідна для виконання положень цієї Конвенції або національних законодавств Договірних Держав стосовно податків, на які поширюється Конвенція, тією мірою, в якій оподаткування не протирічить цій Конвенції. Обмін інформацією не обмежується статтею 1. Будь-яка інформація, отримана Договірною Державою, буде розглядатися як конфіденційна таким же чином, як і інформація, одержана у рамках національного законодавства цієї Держави, і буде розкрита тільки особам або органам влади (включаючи суди і органи управління), які займаються оцінкою або стягненням, примусовим стягненням або судовим переслідуванням, або розглядом апеляцій стосовно податків, на які поширюється ця Конвенція. Такі особи чи органи будуть використовувати цю інформацію лише для таких цілей. Вони можуть розкривати цю інформацію на публічних судових засіданнях та при прийнятті юридичних рішень.

2. В жодному випадку положення пункту 1 цієї статті не будуть тлумачитись як такі, що зобов'язують компетентні органи однієї з Договірних Держав:

а) здійснювати адміністративні заходи, що протирічать законодавству та адміністративній практиці однієї з Договірних Держав;

б) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в ході адміністративної практики в одній з Договірних Держав;

с) надавати інформацію, яка розкриває будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої суперечило б державній політиці (громадському порядку).

Стаття 27

Члени дипломатичних і консульських представництв

Ніщо в цій Конвенції не буде зачіпати податкових привілеїв, наданих членам дипломатичних і консульських представництв за загальними нормами міжнародного права або на підставі спеціальних угод.

Стаття 28

Набуття чинності

1. Ця Конвенція буде ратифікована, і обмін ратифікаційними грамотами відбудеться у якнайкоротші терміни. Договірні Держави повинні повідомити одна одну по дипломатичних каналах, що конституційні вимоги щодо набуття чинності цієї Конвенції було виконано.

2. Конвенція вступає у чинність після обміну ратифікаційними грамотами і її положення будуть застосовуватись:

а) в Україні:

(I) стосовно податків на дивіденди, проценти або роялті для будь-яких платежів, зроблених на шістдесятий або після шістдесяти днів, наступних за днем вступу Конвенції у чинність;

(II) стосовно податків на доходи (прибуток) підприємств для будь-якого періоду оподаткування, що починається з або після 1 січня календарного року, наступного за роком вступу Конвенції у чинність;

(III) стосовно прибуткового податку з громадян для будь-яких платежів, зроблених на шістдесятий або після шістдесяти днів, наступних за днем вступу Конвенції у чинність;

б) у Словацькій Республіці:

(I) стосовно податків, що стягуються у джерела з сум доходу, сплачених після або 1-го січня календарного року, наступного за роком, у якому Конвенція вступає у чинність; і

(II) стосовно податків на доход і податків на майно, до податків, які сплачуються за будь-який податковий рік, що починається після або 1-го січня календарного року, наступного за роком, у якому Конвенція вступає у чинність.

3. З часу вступу в дію цієї Конвенції у відносинах між Україною та Словацькою Республікою застосування Багатосторонньої Конвенції про уникнення подвійного оподаткування стосовно доходу і майна фізичних осіб, яку було підписано в Мишкольці 27 травня 1977 року, і Багатосторонньої Конвенції про уникнення подвійного оподаткування стосовно доходів і майна юридичних осіб, яка була підписана в Улан-Баторі 19 травня 1978 року, зупиняє свою дію.

Стаття 29

Завершення чинності

Ця Конвенція буде залишатися в чинності до припинення її дії однією з Договірних Держав. Кожна Договірна Держава може припинити дію Конвенції шляхом передачі через дипломатичні канали повідомлення про припинення дії принаймні за шість місяців до закінчення будь-якого календарного року, що починається після закінчення п'яти років після дня вступу у чинність Конвенції. У такому випадку чинність Конвенції буде припинено:

а) в Україні:

(I) стосовно податків на дивіденди, проценти або роялті для будь-яких платежів, зроблених на шістдесятій або після шістдесяти днів, наступних за днем подачі повідомлення;

(II) стосовно податків на доходи підприємств для будь-якого періоду оподаткування, що починається з або після 1 січня календарного року, наступного за роком подачі повідомлення;

(III) стосовно прибуткового податку з громадян для будь-яких платежів, зроблених на шістдесятій або після шістдесяти днів, наступних за днем подачі повідомлення;

б) у Словацькій Республіці:

(I) стосовно податків, що стягуються у джерела з сум доходу, сплачених після або 1-го січня календарного року, наступного за роком подачі повідомлення про денонсацію; і

(II) стосовно податків на доход і на майно, до податків, які сплачуються за будь-який податковий рік, що починається після або 1-го січня календарного року, наступного за роком подачі повідомлення про денонсацію.

Цю Конвенцію підписано відповідним чином уповноваженими представниками.

Вчинено в м.Штрбское Плесо 23 січня 1996 року у двох примірниках, українською, словацькою та англійською мовами. Всі тексти мають однакову чинність. У разі розходжень у перекладах перевага надається англійському тексту.

За Уряд України
(підпис)

За Уряд Словацької Республіки
(підпис)